

Đã bao giờ bạn tự hỏi: “Đâu là điểm yếu nhất của mình?”. Có lẽ, điểm yếu nhất của con người chính là sự tự ti, tự hạ thấp bản thân. Sự tự ti đó thể hiện qua vô vàn cách thức khác nhau. John bắt gặp một mẫu quảng cáo việc làm trên báo, đó là công việc mà anh yêu thích từ lâu. Nhưng anh ấy đã không đăng ký, vì nghĩ rằng: “Đằng nào thì mình cũng chẳng đủ khả năng đảm nhiệm công việc đó, có cố cũng chẳng ích gì”. Hay như một ví dụ khác, Jim rất muốn hẹn hò với Joan, nhưng cuối cùng anh không dám gọi cho cô bởi anh nghĩ mình không hề xứng với Joan.

Tom nhận thấy ông Richards là một khách hàng đầy tiềm năng đối với sản phẩm của mình, nhưng anh lại không hề có ý định chào hàng với ông ta. Tom nghĩ một ông lớn như Richards sẽ chẳng bao giờ thèm gặp một nhân viên bán hàng quèn như anh. Hay như Pete, khi đọc câu hỏi: “Bạn mong muốn mức lương khởi điểm bao nhiêu?” trong tờ đơn xin việc, anh chỉ điền tạm vào đó một con số khiêm tốn - dù mức lương mà anh thầm mong cao hơn hẳn, vì Pete cảm thấy mình không xứng đáng với mức lương cao như vậy.

Hàng ngàn năm qua, các nhà triết học vẫn thường khuyên chúng ta: *Hãy hiểu rõ bản thân mình*, nhưng nhiều người lại thường hiểu câu nói này theo kiểu: *Hãy chỉ nhìn vào những nhược điểm của mình thôi*. Chính vì thế, khi tự đánh giá bản thân, họ thường nghĩ đến hàng loạt sai lầm, nhược điểm, kém cỏi của mình.

Biết được những điểm yếu của bản thân là một điều tốt, vì nó giúp ta cần phải sửa đổi bản thân như thế nào. Nhưng nếu lúc nào chúng ta cũng chăm bẵm vào sự yếu kém, tiêu cực của